

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 15, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:6419](#) 01-07-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:1969](#) 24-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:6205](#) 24-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:5961](#) 17-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:5953](#) 17-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:6014](#) 17-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:5780](#) 10-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:5777](#) 10-06-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:5784](#) 10-06-2021

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:2307](#) 04-06-2021

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:2922](#) 31-05-2021

RECHTSPRAAK

Informele rechtsingang minderjarige. Ambtshalve beslissing ten aanzien van de uitoefening van het gezag aangehouden in afwachting van het hulpverleningstraject.

Feiten en omstandigheden

De ouders hebben samen het gezag over hun twee kinderen. In de periode van 4 december 2017 tot 4 maart 2020 stonden de kinderen onder toezicht van de gecertificeerde instelling Samen Veilig Midden-Nederland. Tijdens deze ondertoezichtstelling heeft de rechtbank Midden-Nederland de verzoeken van de moeder tot vervangende toestemming voor verhuizing van de kinderen en de daarmee samenhangende verzoeken tot wijziging van de zorgregeling afgewezen. Het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden heeft deze beschikking bekrachtigd. De kinderen wonen sindsdien bij hun vader.

Grievens, beoordeling en motivering

De kinderen van ongeveer 12 en 8 jaar oud hebben door middel van een brief de rechter verzocht om hun hoofdverblijfplaats te wijzigen van de vader naar de moeder, daarnaast willen de kinderen dat de rechter een zorgregeling vaststelt waarbij de vader eens in de twee weken een weekend voor hen zorgt.

In juni 2019 hebben de ouders nieuwe afspraken gemaakt over de zorgregeling en de feestdagen en vakanties. De kinderen zijn daarna, vanaf het begin van het schooljaar, bij de vader gaan wonen. De moeder is toen verhuisd waardoor er een grote afstand is ontstaan tussen haar en de vader en kinderen. De moeder is van mening dat het verzoek van de kinderen toegewezen moet worden, ook omdat de oudste nu naar de middelbare school gaat, en hij zelf moet kunnen kiezen waar hij naar school gaat. De vader vindt dat de hoofdverblijfplaats en de zorgregeling in het belang van de kinderen niet gewijzigd moeten worden. De situatie bij hem is nu rustig en stabiel. De jongste doet het goed op school, de kinderen hebben vriendjes in de buurt en er is onlangs een hulpverleningstraject voor de oudste gestart omdat hij kampt met concentratieproblemen, emotionele problemen (boosheid) en een loyaliteitsconflict.

Uit het hulpverleningsplan blijkt dat de problemen van de oudste waarschijnlijk het gevolg zijn van de complexe gezinsdynamiek waarin hij is opgegroeid, waarbij onvoldoende ruimte en veiligheid is geweest om zijn eigen emoties en behoeftes te ervaren. Uit het hulpverleningsplan blijkt verder dat zowel behandeling voor de oudste als de ouders geïndiceerd en noodzakelijk is. Op de zitting hebben de ouders aangegeven dat zij voor de geïndiceerde behandeling open staan. Gelet op deze situatie is het voor de rechtbank op dit moment onvoldoende duidelijk welke beslissing over de hoofdverblijfplaats en zorgregeling het meest in het belang van de kinderen is.

Conclusie

De rechtbank houdt de beslissing aan in afwachting van het hulpverleningstraject. De rechtbank verzoekt daarbij de Raad voor de Kinderbescherming voorwaardelijk – voor het geval dat het hulpverleningstraject er niet toe leidt dat de ouders samen afspraken maken over de hoofdverblijfplaats en zorgregeling van de kinderen – om een onderzoek uit te voeren naar het hoofdverblijf en de zorgregeling voor de kinderen en de rechtbank hierover te informeren.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:2307

Zaaknummer: C/16/519501 / FO RK 21-298

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof stelt partijen in de gelegenheid om te reageren op de vraag of de uitspraak van de Hoge Raad van 16 april 2021 (ECLI:NL:HR:2021:586), betreffende het woonlastenforfait bij kinderalimentatie, van invloed zou moeten zijn op onderliggende zaak.

Feiten en omstandigheden

De moeder is verzoekster in hoger beroep en de vader verweerder. Voor de overige feiten verwijst het hof naar de tussenbeschikking van 22 april 2021, waarin de zaak is aangehouden. Deze zaak is niet gepubliceerd.

Grievens, beoordeling en motivering

In de uitspraak van 16 april 2021 heeft de Hoge Raad overwogen dat op grond van artikel 1:404 lid 1 BW iedere ouder naar draagkracht in het levensonderhoud van minderjarige moet voorzien. De Expertgroep Alimentatie adviseert om bij de berekening van de draagkracht uit te gaan van forfaitaire bedragen, waaronder 30% van het netto besteedbaar inkomen voor de woonlasten. De rechter zal echter ‘indien met de aldus berekende draagkracht niet (geheel) in de behoefte van het kind of de kinderen kan worden voorzien en er aanwijzingen zijn dat de werkelijke woonlasten van de betrokken ouder duurzaam aanmerkelijk lager zijn dan het bedrag dat volgt uit de toepassing van het forfait, steeds dienen na te gaan of de draagkracht van die ouder, berekend met inachtneming van de werkelijke woonlasten, zou leiden tot een hogere onderhoudsbijdrage’. Het is daarom niet zo dat alleen in uitzonderlijke situaties wordt afgeweken van het woonlastenforfait.

Conclusie

Het hof houdt de zaak aan en stelt de partijen in de gelegenheid om zich uiterlijk binnen twee weken uit te laten of bovengenoemde beschikking van de Hoge Raad gevolgen zou moeten hebben voor deze zaak en of dit aanleiding geeft het ingenomen standpunt te wijzigen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:6014

Zaaknummer: 200.282.122/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof wijst verzoek tot ondercuratelestelling af en stelt beschermingsbewind en mentorschap in. Curatele een te zware maatregel.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker heeft door een verkeersongeval in 2004 blijvend hersenletsel opgelopen. In dat verband is aan hem een schadevergoeding toegekend van € 460.000. De kantonrechter heeft verzoeker in januari 2020 onder bewind gesteld. Vervolgens heeft de kantonrechter op verzoek van de bewindvoerder in september 2020 het beschermingsbewind omgezet in ondercuratelestelling. Verzoeker komt in hoger beroep op tegen deze beschikking.

Grief, beoordeling en motivering

Verzoeker verzoekt het hof de beschikking van de rechtbank te vernietigen en het verzoek tot ondercuratelestelling alsnog af te wijzen. Hij verzoekt het hof in plaats daarvan te bepalen dat zijn goederen onder bewind worden gesteld en dat ten behoeve van hem een mentorschap wordt ingesteld. Verzoeker stelt dat curatele in zijn geval niet noodzakelijk is. Beschermingsbewind en mentorschap zijn volgens hem voldoende in zijn situatie, waarin hij ook kan terugvallen op hulp van zijn familie. Het hof overweegt het volgende.

Ex artikel 1:378 lid 1 sub a BW kan een meerderjarige door de kantonrechter onder curatele worden gesteld, wanneer hij tijdelijk of duurzaam zijn belangen niet behoorlijk waarneemt of zijn veiligheid of die van anderen in gevaar brengt, als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand, dan wel gewoonte van drank of drugsmisbruik. Daarnaast dient een voldoende behartiging van die belangen niet met een meer passende en minder verstrekkende voorziening te kunnen worden bewerkstelligd. Het verzoek tot ondercuratelestelling kan onder andere worden verzocht door de bewindvoerder (art. 1:379 lid 1 BW). Op grond van artikel 1:449 lid 1 BW eindigde het bewind ingesteld in januari 2020 automatisch door de ondercuratelestelling van verzoeker op grond van de bestreden beschikking.

Ex artikel 1:431 lid 1 BW kan de kantonrechter, indien een meerderjarige als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand, dan wel verkwisting of het hebben van problematische

schulden, tijdelijk of duurzaam niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen, een bewind instellen over een of meer van de goederen die hem als rechthebbende toebehoren of zullen toebehoren.

Ingevolge artikel 1:450 lid 1 BW kan de kantonrechter indien een meerderjarige als gevolg van zijn geestelijke of lichamelijke toestand tijdelijk of duurzaam niet in staat is of bemoeilijkt wordt zijn belangen van niet-vermogensrechtelijke aard zelf behoorlijk waar te nemen, een mentorschap instellen. Dit kan onder andere door verzoeker zelf worden verzocht (art. 1:451 lid 1 BW).

Verzoeker en alle belanghebbenden zijn het erover eens dat verzoeker hulp en toezicht nodig heeft bij het waarnemen van zijn vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen. Het geschil beperkt zich tot de vraag of daarvoor curatele dan wel de combinatie van beschermingsbewind en mentorschap het meest geschikt is. De rechter spreekt de verstreckende maatregel van curatele alleen uit als de lichtere beschermingsvormen onvoldoende zijn. Het hof is van oordeel dat onvoldoende is onderbouwd en dus niet aannemelijk is geworden dat de genoemde belangen van verzoeker beter kunnen worden waargenomen met curatele dan met een combinatie van beschermingsbewind en mentorschap. De bewindvoerder heeft verklaard dat een deel van het vermogen van verzoeker is verdwenen en mogelijk sprake is van diefstal. Echter, verzoeker heeft in dat verband verklaard een bedrag aan zijn zus te hebben uitgeleend en dat voor iedereen duidelijk is dat dat bedrag weer terug moet worden betaald. Het hof is van oordeel dat er geen sprake is van het recentelijk aangaan van onverantwoorde schulden of andere incidenten waarbij vermogensrechtelijke belangen van verzoeker zijn geschaad. Dat de niet-vermogensrechtelijke belangen van verzoeker in de afgelopen jaren zijn geschaad is evenmin vast komen te staan. Voldoende aannemelijk is geworden dat verzoeker bij behartiging van niet-vermogensrechtelijke belangen steun krijgt van zijn familie. Gelet op al het voorgaande bieden de maatregelen van beschermingsbewind en mentorschap voldoende waarborg voor de bescherming van de vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen van verzoeker. Het hof acht de maatregel van curatele in deze omstandigheden te zwaar.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst het verzoek tot ondercuratelestelling alsnog af. Het hof stelt de goederen van verzoeker onder bewind en stelt een mentorschap ten behoeve van hem in. De voormalige curator wordt benoemd tot bewindvoerder en mentor. De uitspraak zal ex artikel 1:390 BW bekend worden gemaakt en ingeschreven worden in het Centraal curatele- en bewindregister.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-07-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:6419

Zaaknummer: 200.287.278

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot vervangende toestemming tot verhuizing alsnog toegewezen. Belangenafweging van alle omstandigheden van het geval. Belang van de moeder om met de kinderen te verhuizen weegt zwaarder dan belangen van de vader bij een afwijzing van dat verzoek. Geen nadelige gevolgen voor de kinderen.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2018 gescheiden. Zij hebben drie kinderen en oefenen over hen gezamenlijk gezag uit. Partijen zijn in het ouderschapsplan overeengekomen dat de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij de moeder is en dat zij elk weekend bij de vader verblijven. De moeder wil in de zomervakantie van 2021 met de kinderen verhuizen naar de woonplaats van haar partner. De moeder komt op tegen de beschikking van de rechtbank waarin haar verzoek om vervangende toestemming tot verhuizing en haar daarmee samenhangende verzoek tot wijziging van de zorgregeling zijn afgewezen.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder verzoekt het hof te bepalen dat aan haar toestemming wordt verleend om na afloop van het schooljaar met de kinderen te verhuizen. Ex artikel 1:253a lid 1 BW kunnen geschillen omtrent de gezamenlijke uitoefening van het gezag op verzoek van de ouders of van één van hen aan de rechter worden voorgelegd. Indien een verschil van mening bestaat over een verhuizing van de verzorgende ouder en het kind, dient het hof een zodanige beslissing te nemen als in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Uit vaste jurisprudentie volgt dat, hoezeer het belang van het kind een overweging van de eerste orde dient te zijn bij de te verrichten afweging van belangen, andere belangen zwaarder kunnen wegen. Het hof dient alle omstandigheden van het geval in aanmerking te nemen en alle betrokken belangen af te wegen, waaronder de noodzaak om te verhuizen, de mate waarin de verhuizing is doordacht en voorbereid, de door de verhuizende ouder geboden alternatieven en maatregelen om de gevolgen van de verhuizing voor de minderjarige en de andere ouder te verzachten en/of te compenseren, de mate waarin de ouders in staat zijn tot onderlinge communicatie en overleg, de rechten van de andere ouder en de minderjarige op onverminderd contact met elkaar in

een vertrouwde omgeving, de verdeling van de zorgtaken en de continuïteit van de zorg, de frequentie van het contact tussen de minderjarige en de andere ouder voor en na de verhuizing, de leeftijd van de minderjarige, zijn mening en de mate waarin de minderjarige geworteld is in zijn omgeving of juist extra gewend is aan verhuizingen en de (extra) kosten van het contact na de verhuizing.

De Raad voor de Kinderbescherming brengt naar voren dat er sprake is van een moeilijk dilemma en dat het geen ja of nee is.

Het hof is van oordeel dat de vervangende toestemming aan de moeder dient te worden verleend. De moeder heeft voldoende onderbouwd dat zij een bestendige relatie heeft met haar nieuwe partner en dat het niet mogelijk is om samen met de nieuwe partner in de huidige woning te gaan wonen doordat de partner gebonden is aan zijn (familie)akkerbouwbedrijf. Aan haar belang om met haar partner een toekomst op te bouwen kan niet op andere wijze tegemoet worden gekomen dan door middel van een verhuizing naar zijn woonplaats. Het zwaartepunt in de zorg voor de kinderen ligt bij de moeder en met name de oudste vraagt vanwege zijn persoonlijke problematiek veel tijd en aandacht van de moeder; de vader is niet in staat om de moeder in deze zorg te ontlasten. Het is begrijpelijk dat de moeder behoefte heeft aan ondersteuning in de zorg voor de kinderen en er bestaat voldoende noodzaak tot het verhuizen naar de woning van de partner met wie zij deze zorg kan delen. De moeder heeft de voorgestelde verhuizing met de kinderen goed doordacht en voorbereid en haar wens om te verhuizen in 2020 al aan de vader kenbaar gemaakt. Verder heeft de moeder geprobeerd overeenstemming met de vader te bereiken over de verhuizing. Ten slotte stelt de moeder voor om de kinderen elk weekend te halen en te brengen, waardoor de vader wordt ontlast en de huidige zorgregeling in stand blijft.

De vader geeft zijn toestemming voor een verhuizing met name niet, omdat hij bang is dat hij minder contact zal hebben met de kinderen. Hij kan bijvoorbeeld niet meer spontaan contact op doordeweekse dagen met de kinderen hebben en mogelijk willen de kinderen straks niet elk weekend naar hem toe. Het hof is van oordeel dat deze onzekere omstandigheden niet op voorhand dienen te worden ingevuld en geen rol spelen bij de belangenafweging van het hof. De betrokkenheid van de man bij de opvoeding en verzorging van de kinderen wijzigt niet zodanig dat dit moet leiden tot een afwijzing van het verzoek van de moeder.

Verder heeft de verhuizing volgens het hof geen zodanige nadelige gevolgen voor de kinderen dat het belang van de moeder om haar leven in de woonplaats van de nieuwe partner op te bouwen moet wijken. Het recht van de kinderen op onverminderd contact met de vader in een vertrouwde omgeving komt niet in het gedrang door de verhuizing, omdat de zorgregeling niet vermindert door de verhuizing. Het hof is verder niet gebleken van belangen van de kinderen

die zich mogelijk tegen de verhuizing verzetten. Zeker voor het oudste kind geeft de verhuizing naar de boerderij juist rust en de kinderen komen op loopafstand te wonen van vriendjes die ze al van jongs af aan kennen. Het hof gaat ervan uit dat de ouders ook na de verhuizing in staat zullen zijn om samen op een goede manier te blijven overleggen over de kinderen.

Alle voornoemde belangen en omstandigheden tegen elkaar afwegende, komt het hof tot de conclusie dat het belang van de moeder om met de kinderen te verhuizen zwaarder weegt dan het belang van de vader bij een afwijzing van het verzoek daartoe. Het hof zal de vervangende toestemming verlenen en daaruit volgt ook dat de kinderen bij hun nieuwe scholen zullen moeten worden ingeschreven. Gelet hierop heeft de moeder geen belang meer bij haar verzoeken tot het treffen van voorlopige voorzieningen.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank, verleent de vervangende toestemming tot verhuizing aan de moeder en wijzigt de zorgregeling uit het ouderschapsplan. Het verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:6205

Zaaknummer: 200.292.700/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aan de wettelijke criteria voor vernietiging erkenning is voldaan. De man is niet de biologische vader van de minderjarige en er is sprake van dwaling. Wettelijk is er geen ruimte voor een belangenafweging.

Feiten en omstandigheden

Bij beschikking is de man ontvankelijk verklaard in zijn verzoek tot vernietiging van de erkenning van minderjarige en is een DNA-onderzoek gelast. Verdere beslissing op het verzoek tot vernietiging van de erkenning, de kinderalimentatie en de kostenveroordeling is aangehouden.

Verzoek, beoordeling en motivering

Betreffende de vernietiging van de erkenning stelt de rechtbank vast dat uit het DNA-onderzoek blijkt dat de man niet de biologische vader is van minderjarige. Volgens de Raad voor de Kinderbescherming moet vanwege de band tussen minderjarige en de man een raadsonderzoek worden gelast. De rechtbank vat dit advies zo op dat de rechtbank het verzoek van de man mogelijk zou moeten afwijzen als uit een raadsonderzoek blijkt dat daarmee het belang van minderjarige is gediend. De wettekst van artikel 1:205 lid 1 BW biedt echter geen ruimte voor een dergelijke belangenafweging door de rechtbank. Een verzoek tot vernietiging van de erkenning moet dus worden toegewezen als aan de wettelijke criteria voor toewijzing wordt voldaan.

Op grond van artikel 1:205 lid 1 BW kan een verzoek tot vernietiging worden toegewezen als blijkt dat de erkenner niet de biologische vader is van het kind en de erkenning door een wilsgebrek tot stand is gekomen. De rechtbank beoordeelt of er sprake is van een wilsgebrek. De man stelt primair dat sprake is van bedrog. De moeder voert hiertegen verweer.

De rechtbank overweegt dat van bedrog pas sprake is als iemand een ander tot het verrichten van een bepaalde rechtshandeling beweegt door een opzettelijk onjuiste mededeling, het opzettelijk verzwijgen van enig feit die de verzwijger had moeten mededelen of een andere kunstgreep. Dat is hier niet het geval. De man heeft onvoldoende onderbouwd dat de moeder ten tijde van de erkenning wist dat hij niet de biologische vader was en zij opzettelijk geen of

onjuiste mededeling aan de man heeft gedaan om hem te bewegen minderjarige te erkennen. Dat de man andere geruchten heeft gehoord, doet hier niet aan af.

Subsidiair stelt de man dat sprake is van dwaling. Hiertegen voert de moeder geen verweer. De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 6:228 lid 1 onder b BW sprake is van dwaling, omdat de moeder in verband met wat zij over de dwaling behoorde te weten de dwalende had moeten inlichten. De moeder wist dat zij in het conceptietijdvak gemeenschap heeft gehad met een andere man. Hoewel de moeder stelt dat zij nooit heeft getwijfeld of de man de biologische vader was, had zij moeten weten dat mogelijk iemand anders de biologische vader is en had zij de man daarover voorafgaand aan de erkenning moeten inlichten. Als de man dit destijds had geweten, had hij mogelijk minderjarige niet erkend zonder eerst duidelijkheid te hebben verkregen. Nu de moeder de man niet heeft ingelicht, oordeelt de rechtbank dat de erkenning onder invloed van dwaling tot stand is gekomen.

De rechtbank geeft de man mee dat het in het belang van minderjarige is dat hij zich voor het contact met minderjarige blijft inzetten, zodat hun warme band behouden blijft. Minderjarige ziet de man nog steeds als haar vader en het is gebleken dat zij veel waarde hecht aan het contact met hem. Een uitslag van een DNA-onderzoek of een rechterlijke beslissing wijzigt niet de emotionele band die een kind met zijn opvoeder heeft.

Verder verzoekt de man dat de beschikking van 2013 moet worden vernietigd en de reeds geïnde kinderalimentatie aan hem moet worden terugbetaald. Hierover overweegt de rechtbank dat zij niet bevoegd is een eerdere beschikking te vernietigen. De rechtbank vat het verzoek daarom zo op dat verzocht wordt de beschikking van 2013 te wijzigen en te bepalen dat de man vanaf de datum waarop hij voor het laatst kinderalimentatie aan de moeder heeft betaald, niet langer gehouden is kinderalimentatie te betalen. De moeder voert hiertegen geen verweer.

Volgens de rechtbank is door de vernietiging van de erkenning sprake van een wijziging van omstandigheden die een herbeoordeling van de kinderalimentatie rechtvaardigt. Ingevolge artikel 1:206 BW heeft de vernietiging van de erkenning terugwerkende kracht. Uit de wetgeschiedenis blijkt dat de gevolgen hiervan omwille van rechtszekerheid beperkt zijn. Artikel 1:206 lid 3 BW bepaalt dat door de vernietiging geen vordering tot teruggave van alimentatie ontstaat. Dit artikel lijkt daarbij uit te gaan van een situatie waarbij de alimentatie ook al is betaald. Gelet hierop is de man met terugwerkende kracht nooit de (juridische) vader van minderjarige geweest en komt de grondslag voor zijn onderhoudsverplichting te vervallen. De betalingen die reeds zijn geïnd kan de man niet terugvorderen.

Conclusie

De erkenning door de man wordt vernietigd. De beschikking betreffende kinderalimentatie wordt gewijzigd. De man is met terugwerkende kracht vanaf oktober 2019 niet onderhoudsplichtig voor minderjarige. De man en de moeder dienen ieder helft van de kosten van het DNA-onderzoek te dragen en de proceskosten worden zo gecompenseerd dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 31-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:2922

Zaaknummer: C/01/359631 FA RK 20-2777

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mentor kan niet worden verplicht in te stemmen met een tuchtrechtprocedure. Artikel 3:300 BW is niet van toepassing.

Feiten en omstandigheden

In 2017 werd verweerster tot mentor van betrokkene benoemd. Verzoekster is de nicht van betrokkene. Na het overlijden van betrokkene wilden verzoekster en haar familie obductie laten uitvoeren. De specialist ouderengeneeskunde heeft hiervoor toestemming gevraagd aan verweerster. Zij heeft dit geweigerd. Obductie heeft uiteindelijk plaatsgevonden na tussenkomst van de hulpofficier van justitie. Bij de kantonrechter heeft verzoekster een klacht tegen verweerster ingediend. Volgens de kantonrechter hoefden de nabestaanden geen toestemming te vragen en heeft de mentor haar informatieplicht geschonden, omdat zij de nabestaanden had moeten informeren dat met de dood van betrokkene het mentorschap eindigde. Verzoekster heeft bij een Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) een klacht ingediend tegen de specialist ouderengeneeskunde. Die klacht is gedeeltelijk niet-ontvankelijk verklaard en voor het overige afgewezen. Verzoekster is hiertegen in hoger beroep gegaan bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG). Dit beroep is verworpen. In de bestreden beschikking van de kantonrechter is het verzoek van verzoekster betreffende verweerster afgewezen. Verzoekster gaat hiertegen in hoger beroep.

Grievens, beoordeling en motivering

Verzoekster verzoekt op grond van artikel 3:300 BW verweerster te dwingen mee te werken aan een klachtprocedure bij het RTG of CTG tegen de specialist ouderengeneeskunde. Verweerster weigert haar instemming te verlenen. Formeel is haar instemming onnodig om een klacht in te dienen, maar instemming zou de zaak wel sterker maken. Verder voert verzoekster aan dat verweerster niet op de hoogte was van de achteruitgaande gezondheidssituatie van betrokkene. Zij wil dat voor recht wordt verklaard dat verweerster is tekortgeschoten als mentor.

Het hof oordeelt dat er geen rechtsgrond is voor het verzoek om verweerster te dwingen mee te werken aan een klachtprocedure. Noch is er een rechtsgrond voor het verlenen van vervangende toestemming. Artikel 3:300 BW ziet op gevallen waarin iemand jegens een ander

gehouden is een rechtshandeling te verrichten. Daar is hier geen sprake van. Ook wordt in de conclusie van de procureur-generaal bij de Hoge Raad van 11 januari 2013 (ECLI:NL:PHR:2013:BY8145) aangegeven dat de wet voorziet in een lichte vorm van rechterlijke controle op het beleid van de mentor. In het algemeen is er geen plaats voor het voorleggen aan de rechter van meningsverschillen over beslissingen van een mentor. Daarnaast heeft verzoekster volgens het hof geen te respecteren belang bij het verkrijgen van vervangende toestemming, omdat toestemming van verweerster formeel onnodig is voor een klachtprocedure.

Verder heeft verzoekster onvoldoende onderbouwd dat er sprake is van een toerekenbare tekortkoming ingevolge artikel 1:454 BW. Dat verweerster geen toestemming voor obductie heeft gegeven en niet meewerkt aan een klachtprocedure tegen de specialist ouderengeneeskunde, is een beslissing in het kader van haar werkzaamheden als mentor. Haar afweging hierbij heeft zij voldoende toegelicht. Dat de kantonrechter heeft vastgesteld dat verweerster haar informatieplicht heeft geschonden, is onvoldoende om in het algemeen te stellen dat zij toerekenbaar tekortgeschoten is.

Conclusie

Het hoger beroep wordt afgewezen. Verzoekster wordt veroordeeld in de proceskosten.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:1969

Zaaknummer: 200.284.952_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouders worden na ruim vijf jaar, op grond van gewijzigde omstandigheden in de zin van artikel 1:253o BW opnieuw samen met het gezag belast. Het gaat goed met de minderjarige en de ouders laten al een paar jaar zien dat zij constructief met elkaar kunnen overleggen over het kind. Een brief van de minderjarige bevestigt dit beeld.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren in 2007 en vanaf november 2012 tot augustus 2020 onder toezicht gesteld. De ouders hadden gezamenlijk gezag tot 4 augustus 2015. Op 16 december 2020 heeft de rechtbank op verzoek van de vader de ouders samen belast met het gezag over de minderjarige. De moeder heeft hoger beroep ingesteld.

Beoordeling en motivering

Het hof is het eens met de overwegingen van de rechtbank, maar voegt er het volgende aan toe. De minderjarige heeft in een brief aan het hof laten weten tevreden te zijn met het gezamenlijk gezag en er vertrouwen in te hebben dat zijn ouders in goede harmonie belangrijke beslissingen over hem zullen nemen. Blijkens de brief zijn de ouders erin geslaagd om de minderjarige zich vrij en loyaal aan beide ouders te laten voelen. De zorg van de moeder dat de vader zich in de toekomst dominant zal opstellen bij het nemen van belangrijke beslissingen over de minderjarige, weegt niet op tegen het belang van de vader om mede het gezag over de minderjarige uit te oefenen.

Nu het met de minderjarige goed gaat, de afgelopen maanden geen problemen zijn geweest bij het uitoefenen van het gezamenlijk gezag, de ouders al een paar jaar laten zien dat zij constructief kunnen overleggen, zijn er geen redenen meer om af te wijken van het wettelijk uitgangspunt dat ouders samen het gezag hebben over hun kind.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank. Er zijn gewijzigde omstandigheden in de zin van artikel 1:253o BW en er is geen reden om met analoge toepassing van artikel 1:253c lid 2

BW het verzoek om gezamenlijk gezag af te wijzen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:5953

Zaaknummer: 200.287.452

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot meerderjarigverklaring ex artikel 1:253ha BW wordt afgewezen, omdat er zorgen zijn over de opvoedingsvaardigheden van de moeder. De recente positieve ontwikkeling die de moeder laat zien, is te pril om nu te oordelen dat het in het belang van het kind wenselijk is dat de moeder meerderjarig wordt verklaard zodat zij het gezag kan gaan uitoefenen.

Feiten en omstandigheden

De moeder is geboren in 2003, het kind in 2021. De vader heeft de kind erkend. De moeder en het kind wonen in een ouder-kindhuis. Voor de moeder zijn nog onlangs jeugdbeschermingsmaatregelen verlengd tot 1 juli 2021.

Vanwege de zwangerschap van de moeder tijdens haar minderjarigheid is door de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) onderzocht op welke wijze in het gezag over het kind moet worden voorzien vanaf zijn geboorte. Uit dat onderzoek blijken forse zorgen over de opvoedingsvaardigheden van de moeder. De moeder heeft een zeer belast verleden dat effect heeft gehad op haar ontwikkeling naar volwassenheid. Ook zijn er zorgen over haar leerbaarheid.

Daarnaast is de moeder argwanend tegenover hulpverleners, terwijl hulpverlening wel noodzakelijk wordt geacht. Zij heeft daardoor tijdens de zwangerschap niet steeds gehandeld in het belang van haar kind. Verder zijn er zorgen over (de relatie met) de vader, over zijn opvoedingsvaardigheden en over het ontbreken van een netwerk. In het laatste gedeelte van de zwangerschap lijkt er echter sprake van een gewijzigde houding van de moeder en de vader ten opzichte van hulpverlening. De ontwikkeling van het kind is normaal.

Rechtsgang

In geschil is de uitoefening van het gezag over het kind. De rechtbank heeft op verzoek van de raad de gecertificeerde instelling (GI) belast met het gezag (de voogdij) over het kind. Het hof leest in het dictum van de beschikking van de rechtbank dat het verzoek van de moeder tot

meerderjarigverklaring is afgewezen. Ondanks haar minderjarigheid, is de moeder, gelet op artikel 1:253ha lid 2 BW, wel bevoegd hoger beroep in te stellen tegen de afwijzing van het verzoek tot meerderjarigverklaring.

Beoordeling en motivering

Het gerechtshof overweegt dat de wettekst van artikel 1:253ha BW ten aanzien van het verzoek tot meerderjarigverklaring terughoudend is geformuleerd. Voor toewijzing van het verzoek moet voldoende komen vast te staan dat de vrouw in staat is om het gezag uit te oefenen en dat haar gezag het belang van haar kind dient.

Het hof weegt de recente positieve ontwikkeling die de moeder laat zien mee, maar vindt dat er vooralsnog geen zicht is op de opvoedingsvaardigheden van de moeder (en de vader). De positieve ontwikkelingen zijn te pril om nu te oordelen dat het in het belang van het kind wenselijk is dat de moeder meerderjarig wordt verklaard zodat zij het gezag kan gaan uitoefenen.

Conclusie

Omdat er vooralsnog geen zicht is op de opvoedingsvaardigheden van de moeder (en de vader), wordt het verzoek van de moeder tot meerderjarigverklaring afgewezen en de beschikking van de rechtbank bekrachtigd.

Het hof geeft ook een duidelijke opdracht aan de GI mee: nu de ouders meewerken, is het aan de GI om zicht op hun opvoedingsvaardigheden te krijgen. Er moet, voor zover mogelijk, toegewerkt worden naar de toekenning van het gezag over het kind aan de ouders. Vanaf de meerderjarigheid van de moeder, die zeer binnenkort is, wordt het criterium om het gezag te mogen uitoefenen minder streng. Mocht blijken dat de opvoedingsvaardigheden van de ouders of de moeder alleen voldoende zijn, dan dient daadkrachtig gehandeld te worden om de periode waarin de ouderlijke verantwoordelijkheid niet bij de ouders ofwel de moeder alleen ligt te beperken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:5784

Zaaknummer: 200.292.881/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aan de partneralimentatie ligt niet de voortdurende lotsverbondenheid van partijen ten grondslag, maar de overeengekomen afspraken in de huwelijkse voorwaarden. Aan de hand van de tekst is uitleg gegeven, omdat de bedoeling van partijen onduidelijk is.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in Egypte met elkaar gehuwd. De man heeft de Nederlandse nationaliteit en de vrouw de Egyptische. Uit het huwelijk is een thans nog minderjarig kind geboren. Op 20 september 2017 zijn partijen een akte van huwelijksvoorwaarden overeengekomen. Zij hebben onder meer afgesproken dat artikel 1:157 tot en met 1:160 BW niet van toepassing zijn en dat de man bij echtscheiding levenslang € 1.450 partneralimentatie zal betalen aan de vrouw. De onderhoudsverplichting eindigt slechts als de vrouw hertrouwt, een geregistreerd partnerschap aangaat of duurzaam gaat samenwonen.

Bij beschikking van 22 februari 2021 heeft de rechtbank de ontkenning van het vaderschap van de man gegrond verklaard en het ouderschap van een andere man over de minderjarige vastgesteld. Op 5 april 2019 heeft de man een verzoek tot echtscheiding ingediend met nevenverzoeken. De vrouw heeft verweer gevoerd en zelfstandig nevenverzoeken ingediend, waarbij zij onder andere heeft verzocht partneralimentatie te bepalen overeenkomstig de huwelijkse voorwaarden.

Bij beschikking van 15 april 2020 heeft de rechtbank de echtscheiding uitgesproken. De rechtbank heeft bepaald dat de man € 1.450 per maand partneralimentatie moet betalen aan de vrouw. De man is in hoger beroep gekomen. De vrouw voert verweer.

Grieven, beoordeling en motivering

De man beroept zich op dwaling en misbruik van omstandigheden bij de vaststelling van de huwelijkse voorwaarden. Het hof stelt vast dat het petitum van de man in hoger beroep aan het beroep op dwaling of misbruik van omstandigheden geen consequenties verbindt. De man

heeft het hof niet verzocht om nietigverklaring of vernietiging van artikel 11 en 12 van de huwelijkse voorwaarden. Het hof laat de beoordeling van de vraag of al dan niet sprake is van dwaling of misbruik van omstandigheden achterwege.

De man voert voorts aan dat het grievende gedrag van de vrouw jegens de man de grondslag van partneralimentatie (voortdurende solidariteit) heeft doorkruist en dat de redelijkheid en billijkheid eraan in de weg staan dat de vrouw levenslang aanspraak kan maken op partneralimentatie. Het hof oordeelt dat het beroep van de man op het ontbreken van de lotsverbondenheid geen doel treft. Het hof oordeelt dat uit de huwelijkse voorwaarden uitdrukkelijk volgt dat in het geval het huwelijk wordt ontbonden door echtscheiding, het bepaalde in artikel 1:157 BW tot en met 1:160 BW omtrent alimentatie niet van toepassing is. Aan de in deze artikelen opgenomen bepalingen betreffende partneralimentatie ligt de lotsverbondenheid ten grondslag die tussen de partijen is ontstaan door het aangaan van het huwelijk. Aangezien partijen de toepassing van deze artikelen hebben uitgesloten ligt naar het oordeel van het hof niet de lotsverbondenheid ten grondslag aan de partneralimentatieverplichting, maar de tussen partijen overeengekomen afspraken in de huwelijkse voorwaarden.

Voor zover de man zich beroept op de toepassing van artikel 6:248 lid 2 BW, heeft de man volgens het hof onvoldoende onderbouwd dat de gevolgen van artikel 11 en 12 van de overeengekomen huwelijkse voorwaarden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn. Ten eerste omdat uitdrukkelijk is opgenomen dat wordt afgeweken van de wettelijke regeling. Daarbij komt dat het hof uit de verklaringen van de man en de vrouw op de zitting afleidt dat artikel 11 en 12 op initiatief van de man zijn opgenomen. Dat de man achteraf de gevolgen van de werking van deze artikelen betreurt, maakt niet dat ze naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn.

Tevens beroept de man zich op het samenwonen van de vrouw met een andere man. Het hof overweegt dat partijen in artikel 11 uitdrukkelijk de toepassing van artikel 1:160 BW hebben uitgesloten. Daarom is toetsing van een eventuele samenwoning van de vrouw aan de hand van de door de Hoge Raad genoemde criteria bij samenwoning als bedoeld in artikel 1:160 BW in dit geval niet aan de orde. Het hof gaat daarom na wat partijen beoogden met artikel 11 van de huwelijkse voorwaarden. Het staat vast dat de huwelijkse voorwaarden op initiatief van de man zijn opgemaakt. Het hof constateert dat geen der partijen in de stukken of op de zitting heeft kunnen uitleggen waarom voornoemd artikel 11 op deze wijze is opgenomen, zodat de bedoeling van de partijen geen aanknopingspunten biedt voor de uitleg van dit artikel. Daarom legt het hof artikel 11 uit aan de hand van de tekst ervan. In de eerste zin van artikel 11 is opgenomen dat bij echtscheiding het bepaalde in artikel 1:157 BW tot en met 1:160 BW niet van toepassing zal zijn. Vervolgens is opgenomen dat de man in dat geval bij wijze van

alimentatie aan de vrouw het bedrag van netto € 1.450 zal voldoen. Verder is als laatste zin bij artikel 11 opgenomen dat de maandelijkse alimentatie door de man zal worden voldaan na de ontbinding van het huwelijk door echtscheiding op een door de vrouw op te geven rekeningnummer. Hieruit leidt het hof af dat het bepaalde in artikel 11 niet aan de orde is gedurende het huwelijk van partijen, maar pas na de echtscheiding. Het hof ziet in de tekst verder geen aanknopingspunten voor de uitleg van de man, die er eigenlijk op neerkomt dat dit artikel zich ook uitstrekt tot samenwoning van de vrouw tijdens het huwelijk. Ook vindt het hof geen aanknopingspunt hiervoor in de verklaringen van partijen op de zitting. Daarbij weegt het hof nog mee dat als de man anders had gewild, het op zijn weg had gelegen dit in de tekst van de huwelijkse voorwaarden tot uitdrukking te laten komen, aangezien hij het initiatief heeft genomen voor het opmaken hiervan.

Het hof stelt vast dat het gelet op het voorgaande, de vraag moet beantwoorden of de vrouw ná de echtscheiding een samenwonende nieuwe partner heeft (met wie zij op hetzelfde adres staat ingeschreven blijkens de gemeentelijke administratie) met wie zij duurzaam een gezamenlijke huishouding voert. Naar het oordeel van het hof heeft de man zijn stellingen hierover, tegenover de gemotiveerde betwisting door de vrouw, niet onderbouwd. Dit leidt ertoe dat de man ingevolge artikel 11 een alimentatieverplichting heeft jegens de vrouw.

Ten slotte voert de man aan dat hij geen draagkracht heeft. Het hof concludeert uit de toelichting van de man op de zitting bij de hoogte van het overeengekomen alimentatiebedrag dat bij de totstandkoming van het bedrag van € 1.450 draagkracht en behoefte geen rol hebben gespeeld, maar dat doorslaggevend was dat de vrouw naast een inkomen ter hoogte van een bijstandsuitkering, ook maandelijks geld kon overmaken naar haar ouders. Kennelijk ging de man bij het aangaan van de huwelijkse voorwaarden ervan uit dat hij bij echtscheiding het overeengekomen alimentatiebedrag zou kunnen betalen. Het hof stelt met verwijzing naar artikel 2.1.2 van het Procesreglement verzoekschriftprocedures familie zaken gerechtshoven vast dat de man het door hem gestelde gebrek aan draagkracht tegenover de gemotiveerde betwisting door de vrouw, niet heeft onderbouwd. De man heeft in hoger beroep volstaan met het overleggen van een draagkrachtberekening, die is gebaseerd op de gemiddelde winst over de jaren 2017 tot 2019, gebaseerd op de door hem overgelegde jaarrapporten 2018 en 2019 van [E]. Daarnaast heeft de man een belastingaangifte 2017 overgelegd. Verder heeft de man nog een jaarrapport 2020 overgelegd van [E] en een rapport 2019 van [F] B.V., waarin de man onroerend goed heeft ondergebracht. Uit de overgelegde belastingaangifte 2017 leidt het hof af dat de man toen beschikte over een door hem zelf bewoonde (box 1) eigen woning en daarnaast nog zes andere (box 3) woningen. Ter zitting heeft de man verklaard dat hij naast de in het rapport van [F] B.V. vermelde onroerende zaken nog steeds andere onroerende zaken bezit die in box 3 vallen en dat hij daarin kamers verhuurt. De man heeft verder geen recentere

financiële gegevens overgelegd, en evenmin recentere belastingaangiften en/of -aanslagen, noch recente jaarcijfers van [F] B.V. Evenmin heeft de man inzichtelijk gemaakt wat zijn netto-inkomsten uit verhuur zijn. Daarom is het hof niet in staat te toetsen of de man geen draagkracht heeft.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:5777

Zaaknummer: 200.280.530/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Deze zaak betreft de positie van de familie van de minderjarigen (formeel gezinshuisouders). De vraag is aan de orde of de familie het blokkaderecht van pleegouders toekomt bij de uithuisplaatsing van de minderjarigen.

Feiten en omstandigheden

De minderjarigen verbleven bij de familie. De gecertificeerde instelling (GI) is als voogd benoemd over de minderjarigen. De minderjarigen zijn uit huis geplaatst.

De familie is met twee grieven in hoger beroep gekomen. De familie stelt dat hen het blokkaderecht toekomt op grond van artikel 1:265i BW, artikel 1:336a BW en artikel 8 EVRM. Ook voeren zij aan dat de minderjarigen recht hebben op bescherming op basis van artikel 2 en 3 IVRK. De GI voert verweer.

Grieven, beoordeling en motivering

De eerste grief van de familie richt zich tegen de beslissing van de rechtbank waarin artikel 1:265i BW niet van toepassing is verklaard omdat geen sprake is van een ondertoezichtstelling of uithuisplaatsing. Het hof stelt vast dat artikel 1:265i BW specifiek geschreven is voor de situatie dat sprake is van een jeugdbeschermingsmaatregel (ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing). Het hof oordeelt dat in de onderhavige situatie hiervan geen sprake is, zodat hier geen geslaagd beroep op kan worden gedaan. Voor zover de familie stelt dat de feitelijke situatie nog hetzelfde is als voordat de GI werd belast met de voogdij en toen de ondertoezichtstelling nog liep, maakt dit het oordeel niet anders. De juridische situatie is gewijzigd waardoor dit artikel niet meer van toepassing is, aldus het hof.

De tweede grief van de familie betreft de overweging van de rechtbank dat in dit geval artikel 1:336a BW niet van toepassing is omdat de familie gezinshuisouders zijn. Het hof overweegt dat pleegouders personen zijn die een kind dat niet hun eigen kind is (tijdelijk) verzorgen en opvoeden. Zij beschikken daartoe over een pleegcontract, afgesloten met een pleegzorgaanbieder. Zij ontvangen hiervoor een (onkosten)vergoeding. Gezinshuisouders zijn jeugdhulpverleners die in dienst zijn van een instelling of dit als zelfstandig zorgondernemer

doen. Bij gezinshuisouders gaat het om het verlenen van beroepsmatige jeugdhulp. Evenals de rechtbank, is het hof van oordeel dat gezinshuisouders in juridische zin niet gelijk kunnen worden gesteld met pleegouders. Uit de stukken en hetgeen ter mondelinge behandeling is besproken blijkt dat de familie werkte en heeft te gelden als een gezinshuis. Sprake was van een dienstverband, het bewonen van een woning van [B], contact met een bedrijfsarts en een salaris van [B]. Weliswaar wordt binnen de structuur van een gezinshuis een huiselijke setting als hulpverleningsinstrument ingezet, het blijft een professionele hulpverleningsvorm die naar het oordeel van het hof niet gelijk te stellen is met een (pleeg)gezin. Uit de wetsgeschiedenis van artikel 1:265i BW, blijkt dat de wetgever heeft beoogd om enkel 'pleegouders' een versterkte rechtspositie te verschaffen. In het voorontwerp van de wet werd voorgesteld om ook aan zorgaanbieders een blokkaderecht te geven. Dit voorstel is echter niet overgenomen. Nu in het onderhavige geval geen sprake is van plaatsing in een voorziening voor pleegzorg, is toepassing van artikel 1:265i BW of van artikel 1:336a BW dat dezelfde materie na gezagsbeëindiging regelt, niet aan de orde. Het horen van de gezinshuisouders is derhalve geen vereiste op grond van de wet, aldus het hof.

Het hof oordeelt dat de relatie tussen de familie en de kinderen in de eerste plaats zijn grond vindt in de vorm van professionele hulpverleners. Volgens het hof is het ontstaan van *family life* wellicht niet helemaal uitgesloten, maar heeft de familie onvoldoende bijzondere omstandigheden gesteld die tot het oordeel kunnen leiden dat er in deze specifieke situatie sprake is van schending van artikel 8 EVRM.

Voor zover de familie een beroep doet op schending van de belangen van de kinderen op grond van artikel 2 en 3 IVRK, overweegt het hof als volgt. Het uitgangspunt bij deze bepalingen is dat rechterlijke instanties bij hun beslissingen nadrukkelijk rekening houden met de belangen van kinderen en aan die belangen voorrang geven boven andere belangen, tenzij die andere belangen zwaarwegender van aard zijn. Uit de stukken en hetgeen besproken is ter mondelinge behandeling blijkt dat de familie zeer betrokken was bij de kinderen. In de afgelopen jaren hebben zij zich ingezet voor de kinderen en hulp en steun geboden aan de kinderen. Daarbij zijn ze, onweersproken, over eigen grenzen gegaan en was er geen balans meer tussen draagkracht en draaglast. Op verzoek van henzelf zijn de kinderen daarom uit huis geplaatst. [B] heeft aangegeven op dit moment niet meer te kunnen instaan voor de veiligheid van de kinderen indien zij geplaatst zouden blijven of worden bij de familie, zodat de voogd in het belang van de kinderen een andere plek voor hen heeft gezocht. Gelet op het vorenstaande en op de kindeigen problematiek zijn de minderjarigen in afzonderlijke gezinshuizen geplaatst. Het hof oordeelt dat hiermee door de voogd juist is gekeken naar de belangen van de kinderen om hen een stabiele en veilige omgeving te bieden, waarin zij de zorg kunnen krijgen die zij nodig hebben. Daarmee is naar het hof voldaan aan de gestelde

criteria van artikel 2 en 3 IVRK. Het hof wijst ook om die reden het verzoek van de familie om de kinderen bij hen terug te plaatsen af.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:5961

Zaaknummer: 200.288.953

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De vrouwelijke ex-partner van de moeder verzoekt om vervangende toestemming tot erkenning en het vaststellen van een omgangsregeling. Daarna wordt het kind door een andere vrouw erkend. De leer van de voorwaardelijke erkenning geldt ook voor een erkenning waarop artikel 1:205a BW ziet (lesbisch ouderschap).

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft een relatie met een vrouwelijke partner gehad. Het kind dat verwekt is met zaad van een onbekende donor is tijdens deze relatie in 2013 geboren. De vrouwen woonden niet samen maar de partner was betrokken bij het gezin en in de opvoeding totdat het kind vijf jaar oud was en de relatie verbroken werd. De aard van de relatie en de mate waarin de partner bij de opvoeding betrokken was is echter omstreden. Nadat de ex-partner om vervangende toestemming tot erkenning van het kind en het vaststellen van een omgangsregeling heeft verzocht wordt het kind door een andere vrouw erkend. De rechtbank heeft het verzoek om vervangende toestemming, vernietiging van de al gedane erkenning, het vaststellen van een omgangsregeling en toewijzing van gezamenlijk gezag afgewezen.

Grievens, beoordeling en motivering

De vrouwelijke ex-partner wil in hoger beroep afdwingen dat de erkenning van het kind door de andere vrouw nietig wordt verklaard of wordt vernietigd, dat zij alsnog vervangende toestemming krijgt om het kind te erkennen, dat er een omgangsregeling wordt bepaald en dat zij ook met gezamenlijk ouderlijk gezag over het kind wordt belast. Daarnaast heeft de bijzondere curator het hof in overweging gegeven om een informatieregeling vast te stellen.

Het hof stelt vast dat de ex-partner niet tot de kring van personen behoort die om vernietiging ex artikel 1:205a BW kan verzoeken (het kind, de erkenner in bepaalde omstandigheden en de andere moeder die toestemming tot erkenning heeft verleend). Daardoor heeft zij niet de bevoegdheid de erkenning te vernietigen en stuit het verzoek tot vervangende erkenning af op het feit dat het kind al twee juridische ouders (moeders) heeft. Het hof wijst op de achtergrond van artikel 1:205a BW, de wet lesbisch ouderschap uit 2014, waarbij werd beoogd

de positie van kinderen, geboren in lesbische relaties, zo veel mogelijk in overeenstemming te brengen met kinderen geboren in heteroseksuele relaties. De vraag is dan ook volgens het hof of niet dezelfde uitzondering moet gelden als voor artikel 1:205 BW (de heteroseksuele variant van vernietiging van een erkenning), te weten de in de rechtspraak ontwikkelde leer van de voorwaardelijke erkenning. De leer houdt in dat een toestemming van de moeder tot erkenning voorwaardelijk is totdat is besloten op het reeds gedane verzoek tot erkenning door de verwekker.

Het hof acht analoge toepassing van deze uitzondering op artikel 1:205a BW aangewezen. In gevallen waarop artikel 1:205a BW ziet, kan zich namelijk een vergelijkbare situatie voordoen als in gevallen waarop artikel 1:205 BW ziet, met dien verstande dat het dan niet om een verwekker gaat, maar om een zogenoemde meemoeder. Een ander oordeel zou met zich mee brengen dat wettelijke aanspraken van een meemoeder, anders dan in het geval van een verwekker, in alle gevallen zouden kunnen worden doorkruist met een erkenning door een ander. Deze insteek zou strijdig zijn met wat werd beoogd met de wet lesbisch ouderschap en de leer van de voorwaardelijke erkenning. Op een situatie als de onderhavige kon toen nog niet worden geanticipeerd.

Het hof is het met de rechtbank eens dat geen vervangende toestemming tot erkenning kan worden gegeven omdat dit niet in het belang van de minderjarige is gelet op de conflictueuze en gespannen situatie tussen de moeder en de ex-partner, een standpunt dat ook door de Raad voor de Kinderbescherming wordt gedeeld. Ook de verzochte omgangsregeling wordt afgewezen omdat volgens het hof er geen nauwe persoonlijke betrekking bestaat tussen de ex-partner en het kind waarbij in aanmerking is genomen dat niet onmiskenbaar vaststaat dat partijen hun leven als gezamenlijke moeders hadden ingericht in de eerste vijf jaren en evenmin dat er sprake is geweest van een zodanige nauwe persoonlijke betrekking dat hieruit een recht op omgang volgt. Op dezelfde grond wordt de door de bijzondere curator in overweging gebrachte informatieregeling afgewezen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en wijst daarmee het verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-06-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:5780

Zaaknummer: 200.281.852/01

Wetsartikelen: